

© Orchard Literary Agency

Vadadi Adrienn
Kicsimackó

© Orchard Literary Agency

Vadadi Adrienn

Kicsimackó

Egri Mónika rajzaival

ISBN 978-963-410-785-9

Megjelent a Pagony Kiadó gondozásában 2021-ben.
www.pagony.hu

Szöveg © Vadadi Adrienn, 2021
Illusztráció © Egri Mónika, 2021
Kiadás © Pagony Kiadó Kft., 2021

Felelős kiadó: Demény Eszter és Ürögdi András
Felelős szerkesztő: Kovács Eszter
Szerkesztette: Győri Hanna
Műszaki szerkesztő: Pais Andrea

Produkción munkák: Wunderlich Production Kft.
Produkción vezető: Mészáros Gabriella
Nyomás, kötés: Central Dabasi Nyomda Zrt.
Vezérgazgató: Balizs Attila
www.dabasinyomda.hu

© Orchard Literary Agency

Kelj fel, Jancsi!

Véget ért a téli álom. Kitavaszkodott. Visszatértek a fecskék, zümmögtek a méhek, a mókus kiporolta a bundáját. Ám Kicsimackó sehogy sem akart kibújni a jó puha ágyból. A mancsában kedvenc játékeit, Dugó nénit és Dugó bácsit szorongatta, és nagyokat ásítózott a takaró alatt.

– Ébredj, kicsi bocsom! – puszilgatta meg mackómama a buksiját.

– Álomszuszék, ki az ágyból! – gyömöszölte meg mackópapa, mire Kicsimackó összeszorította a szemét.

Mackómama már a kását is az asztalra tette, gőzölgött a tejeskávé, de Kicsimackó csak hortyogott és szuszogott tovább. Akkor mackópapa kitarta az ablakot. Friss levegő áradt be a szobába.

– Kelj fel, Jancsi! – kiáltotta oda Kicsimackónak.

Kicsimackó lustán kinyitotta az egyik szemét, majd a másikat is, azzal Dugó néni hangján azt kérdezte:

– Hány órára?

– Két tyúklépésre! – válaszolta mackópapa.

„Tip-top” – lépett két aprócskát Kicsimackó kezében Dugó néni a takarón.

– Kelj fel, Jancsi! – mókázott újra mackópapa.

– Hány órára? – kérdezte Dugó bácsi.

– Három nyusziugrásra! – felelte mackópapa.

„Hopp-hopp-hopp!” – ugrott egyet Dugó bácsi a párnán, egyet az ágyon, egyet pedig a padlón.

– Kelj fel, Jancsi! – harsogta mackópapa.

– Hány órára? – kérdezte Kicsimackó.

– Négy szárnyuhogásra!

Kicsimackó kigurult az ágyból, és mancsaival csapkodva elszaladt az ablakig. Ott várta a tavasz!

Pizsama

Kicsimackó nem szereti a gombos ingeket. A térdzoknikat, a szoros harisnyákat, a magas nyakú pulcsikat. Kicsimackó a pizsamáját szereti, mert a pizsama lenge, kényelmesen lehet rajzolgatni, építeni, ugrálni és bukfacezni benne.

– Gyere, öltözködjünk! – szolt mackómama.

– Én ma egész nap pizsamában maradok – nyújtózott Kicsimackó egy nagyot.

– Óvodába megyünk! – magyarázta mackómama, és kihúzta a fiókot.

De Kicsimackó füttyült a fiókban dudorodó csíkos gombócokra.

– Pizsamában megyek óvodába! – kiáltotta, és örömeben bukfacezett egyet.

– Pizsamában nem lehet – mondta mackómama.

– Miért nem? – kérdezte Kicsimackó, és ugrándozni kezdett.

– Mert az óvodában nem olyan, mint itthon – válaszolta mackómama –, az óvodában rajzoltok és építetek, ugráltok és... és... bukfaceztek. – Azzal kinyitotta a szekrényt, és levett egy szép, frissen mosott pizsamát a kupac tetejéről.

A nadrágja kék volt, mint a tenger, a felsőjén halacska úszkált körbe-körbe. Kicsimackó a zoknis fiókhoz hempergőzött, kiválasztott egy hozzá illőt, jól felhúzta a térdéig, aztán hogy a csíkok hullámozzanak, mindkettőt letolta a bokájáig. Mackómama felsegítette a cipzáros pulcsit, bekötötte a cipőfűzöt, és mielőtt kiléptek volna a házból, egy pillanatra megálltak a tükör előtt. Egy Kicsimackó ugrált benne, csinos, lenge nadrágban, pocakján titokban úszkáló halacskával.

Szeretsz engem?

Mackómama csörömpölést hallott az éléskamra felől. Mivel nem követte sírás, kiabálás, kevergette a málnalekvárt tovább. Kis idő múlva nyikordult a kamra ajtaja, tappancsok ólálkodtak ki rajta óvatosan, majd Kicsimackó orra jelent meg a konyhában. Aztán az egyik füle, majd a másik is, a pocakja viszont kívül maradt.

– Mama, te szeretsz engem?

– Szeretlek, kicsi bocsom! – pillantott hátra mackómama.

– Akkor is, ha rossz vagyok?

– Rossz mackók nincsenek – felelte a rotyogó lekvár fölül mackómama –, csak rosszalkodók.

– De akkor is szeretsz, ha nem eszem meg a főzeléket?

– Akkor is – kevergetett mackómama –, csak sajnálom, hogy éhen maradsz.

– És akkor is, ha fogmosás helyett a kamrába megyek?

– Akkor is – mosolyodott el magában mackómama –, de akkor megkérnélek, hogy hozd ki a mézet!

– De ha nem találom a mézet? – csuklott el Kicsimackó hangja, és ragacsos bundájára nézett.

– Én akkor is szeretlek – súgta oda mackómama, aztán szemét az égnek emelte: – Pedig én úgy emlékszem, eltettem a dió mögé egy nagy csuporral. A lekvárfőzéshez...

– A dió mögé? – vidult fel Kicsimackó ábrázata. – Megnézem!

Kicsimackó eltrappolt a kamrába, kinyitotta az ajtót, fellépett a sámlira, és bekukkantott a dióskosár mögé. Aztán félretolta a kosarat, óvatosan leemelte a nagy csuprot a polcról, kivitte mackómamának a málnalekvárba, és elcsörte a fürdőszobába. Amíg mackómama a mézet csorgatta, Kicsimackó a vizet. A fogkeféjére.

Gyúrom a tésztát

Mackómama kalácsot süített. Kicsimackó segített neki. Felállt a sámlira, beleszórta a lisztet a nagy tálba, a mancsával mélyedést fűrt a közepébe. Mackómama langyos tejet öntött a pohárba. Kicsimackó cukrot kanalazott bele. Aztán egyet a szájába is. Kicsimackó szeret mackómamával sütni-főzni, mert olyankor mindenbe bele lehet kóstolni.

– Az élesztőt is én morzsolom!

Egy darabka a tejbe pottyant, egy darabka Kicsimackó szájába. Egy a tejbe, egy a szájba. Ham-ham.

– Ne nyalakodj többet! – szólt rá mackómama. – Megfájdul a hasad! – És félrerakta a poharat, hogy felfusson benne az élesztő.

Kicsimackó odanyomta az orrát a pohárhoz, úgy figyelte, hogyan ébredszik, dagad, növekszik az élesztő. Mackómama vaját és tojást vett elő.

– Melyiket kéred, a vaját vagy a tojást? – kérdezte.

– A tojást! – csillant fel Kicsimackó szeme, és egy koccintással beleplottyintotta a lisztbe.

Mellékerült a vaj is, a felfutott élesztő is. Kicsimackó megnyalta a szája szélét.

– Hmm, de finom szaga van! – És már nyújtotta is a mancsát, hogy megkóstolja.

– Most már nem szabad! – hessegette el mackómama. – Nyers tojás van benne!

– Csak egy picit! Csak egy nyalintást! – kérlelte Kicsimackó mackómamát.

– Nem-nem! Beteg lehetsz tőle!

Hogy már nem volt mit kóstolgatni, Kicsimackó unatkozni kezdett.

– Játsszál velem! – kérlelte mackómamát, de mackómama most nem ért rá, csak gyúrta, gyúrogatta a tésztát.

– Játsszál velem! Játsszál velem! – kiáltozott Kicsimackó, és lökdösődni kezdett.

Akkor mackópapa megfogta kicsi bocsát, az ölébe gömbölyítette, és tenyeres-talpas nagy mancsával gyúrni kezdte.

– Gyúrom a tésztát, gyúrom a tésztát – dörmögte –, pofozgatom-pofozgatom – paskolta –, fonok belőle kalácsot – hajtogatta a tappancsait ide-oda –, felszeletem – nyiszatolta végig a derekát –, megkenem vajjal – simogatta meg a pocakját –, csorgatok rá mézet – csiklandozta meg –, és... hamm, megeszem!

Kicsimackó kacagott, nevetett, bukfencezett, és amíg készült a konyhában a kalács, ő is meggyúrta mackópapát.

Úton-útfélen

Kicsimackóék nagymamához utaztak. Mackópapa vezetett, mackómama Kicsimackó mellett ült a hátsó ülésen. Hosszú volt az út, megnézegették már a mesekönyveket, játszottak Dugó nénivel és Dugó bácsival, eszegettek finomságokat. Répakarikát, pattogatott kukoricát, mézes nyalókát. De az út csak nem akart véget érni. Kicsimackó fészkelődni kezdett az ülésben.

- Felállhatok?
- Majd ha megállunk – szólt hátra mackópapa.
- Akkor feltérdelhetek?
- Úgy nem lenne biztonságos, inkább húzd fel a tappancsod törökülésbe!
- Nyom ez a vacak öv! Kapcsoljuk ki! Kapcsoljuk ki! – türelmetlenkedett Kicsimackó.
- Nézd csak – pillantott az égre mackómama –, ott egy gólya!
- Nem nézem – durcáskodott Kicsimackó.
- Pedig mintha béka is lenne a csőrében!
- Akkor sem – temette el az arcát Kicsimackó.

– Ha látsz két gólyát – javasolta mackómama –, akkor én látok három piros autót!
Kicsimackó kikukkantott az ujjai között.
– Inkább én látok piros autót, te lássál gólyát!
Kicsimackó és mackómama nézelődni kezdtek.
Az egyikük az utat kémlelte, a másikuk az eget, a mezőt, a fészkeket.

– Egy piros autó! – kiáltott Kicsimackó. – Kettő! És három! Én nyertem! – ujjongott az ülésben. – És most te lássál – kurjantotta mamának – négy egeret!
– Egeret? – hökkent meg mackómama. – Hol lássak az országúton egeret?
– Egeret! – makacsolta meg magát Kicsimackó. – Négyet!
– Jól van – húzta fel a szemöldökét mackómama. – Akkor te pedig lássál hangyát! Öt hangyát!
Kicsimackónak megint szerencséje volt. Nem sokkal később egy kamion húzott el mellettük, oldalára festett hangyakatonákkal. Gyorsan megszámolt közülük ötöt, és már kiáltott is:
– Nyertem! Nyertem! Nyertem!
Aztán kerestek még zászlót, repülőt, szemetes kukát, szemüveges nénit, pórázon kutyát, és amikor mackópapa leállította a motort, egy mackónagymamát.

Nagymama

Kicsimackó felmászott nagymama mellé a kanapéra, szembefordult vele, és jól megnézegette.

– Jé, neked fehéredik a bundád! – simította végig Kicsimackó nagymama haját.

– Fehéredik. Bocs koromban olyan barna volt, mint a tiéd! – mesélte nagymama.

– Nahát, a kezed csupa ránc! – járatta végig az ujjait Kicsimackó nagymama mancsán.

– A tiéd milyen sima, puha! – paskolta meg Kicsimackóét nagymama.

– Ha leveszed a szemüved, semmit sem látsz? – tudakolta Kicsimackó.

– Azt látom, amit akarok! – kacintott nagymama.

Nagymama letette az asztalra a szemüvegét, Kicsimackó pedig bukfenchezett a kanapén.

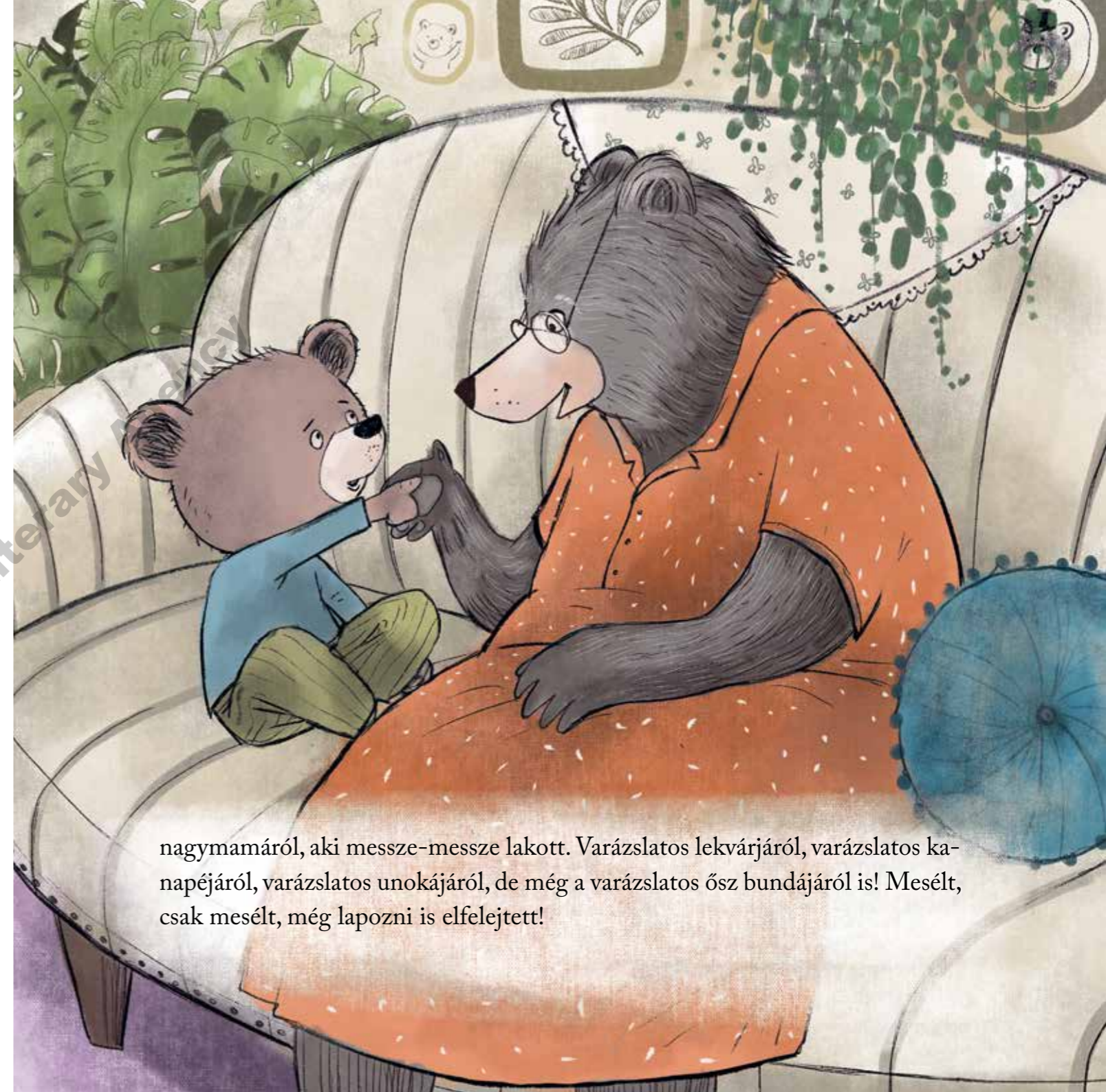
– Akkor mutasd meg, hol van a fejem! – kurjantotta Kicsimackó.

Nagymama egy ideig tapogatózott, először megfogott két tappancsot, aztán egy hátacsát, egy csiklandós nyakacsát, végül csak megtalálta Kicsimackó buksiját.

– Ez könnyű volt, mert tapogatóztál! – jelentette ki Kicsimackó. – De mesélni, azt biztos nem tudsz szemüveg nélkül!

– No, majd meglátjuk! – mondta nagymama.

Kicsimackó egy nagy könyvet hozott a könyvespolcra, nagymama ölébe telepedett, nagymama pedig mesélni kezdett. Mesélt, csak mesélt. Egy varázslatos

nagymamáról, aki messze-messze lakott. Varázslatos lekvárjáról, varázslatos kanapéjáról, varázslatos unokájáról, de még a varázslatos ősz bundájáról is! Mesélt, csak mesélt, még lapozni is elfelejtett!

Jobb tappancs

Kicsimackó egyedül akart lenni, hát barlangot épített a szobájába. Ráterítette a paplanját a rajzos asztalra, hogy jó sötét legyen odabent. A párnáját behúzta szőnyegnek. Elkérte mackópapától a karácsonyfaégyőket, az volt a világítás, körbe-körbe apró piros, sárga, kék, zöld csíkokkák. Végül betelepedett. Ki sem dugta az orrát egész délelőtt! Mackómama hallotta, hogy Kicsimackó Dugó nénivel és Dugó bácsival játszadozik. Amikor kis időre elhallgatott, bekiáltott a barlangba:

– Kész a reggeli!

De Kicsimackónak nem volt kedve kibújni a kényelmes, puha barlangból, különben is, most egyedül akart megreggelizni.

– Ide kérem a reggelimet! – szólt vissza mackómamának.

Mackómama tálcára tette a kalácsot, a kakaót, felhajtotta a paplan csücskét, és bedugta az elemózsiát a bejáraton. Kicsimackó belakmározott. Aztán tele pocakkal csak heverészett-heverészett magában, a csíkos sötétségben. Megnézegette a jobb mancsát, a bal mancsát. Megvizsgálta mind a két égbe emelt tappancsát. Végigtapogatta a buksiján a füleit, kikutatta az orrlyukait, végül szöveget ütött a fejébe valami.

– Mama! – szólt ki a barlangból Kicsimackó. – Melyik az én jobb mancsom?

– Amelyik tenyereden a pötty van!

Kicsimackó megkereste a pöttyöt a tenyerén. Ott volt a pont, ahol legutóbb.

– És melyik az én jobb lábam? Az, amelyik a pöttyös mancsom alatt van?
– Igen, az! – válaszolta mackómama.
– De melyik az én jobb orrlukam?
– Amelyik a jobb mancsod és a jobb tappancsod felől van! – felelte mackómama.

Kicsimackó kidugta a buksiját a barlangból.

– Mama, van nekem jobb pofim és bal pofim is?

– Mondhatjuk úgy is – guggolt le mackómama, és Kicsimackó pofijának mindkét felére egy-egy nagy pusztit cuppantott.

Összevissza vár

Kicsimackóhoz barátok jöttek az óvodából. Mókus, Nyuszi és Vaddisznó. Mind bevonultak Kicsimackó szobájába. Amint meglátták a sok szép játékot, már szaladtak is játszani.

- Mi ez? – emelte le a polcról Mókus a hógömböt.
- Semmi! – ugrott mellé Kicsimackó, és kivette a hógömböt Mókus karmaiból.
- De aranyosak! – csodálta meg Nyuszi Dugó nénit és Dugó bácsit.
- Ne nyúlj hozzájuk! – kiáltott rá Kicsimackó, és bedugta Dugó néniéket a fiókba.

– Milyen jól gurulnak! – tologatta Vaddisznó az orrával a kisautókat.
– Hagyd békén! – mordult rá Kicsimackó, és visszagurította mind a garázsba.
De nyúlhattak a vendégek az üveggolyóhoz, a favonathoz, a pöttyös labdához, Kicsimackó mindent irigyelt tőlük!

- Az az enyém! – rikkantotta. – Azt nem adom! – sivította.

Mókus, Nyuszi és Vaddisznó elszomorodott. Akkor mackómama odaguggolt Kicsimackóhoz, és megkérdezte tőle:

- Mit adnál oda szívesen játszani a barátaidnak?

Kicsimackó addig kutatott a szobában, amíg csak nem talált valamit.

- Ezt! – bökött egy aprócska dobókockára.
- Aha – bólintott mackómama. – Hát még? – kérdezte, és az összeborult várra mutatott: – Talán az építőkockákat?

Kicsimackó megbámulta a kupacot, és alaposan elgondolkodott.

- Hát jó – egyezett bele –, azokat is.

Mackómama a gyerekek közé telepedett, és dobott. Ötöst! Megfogott öt fakockát, és építeni kezdett. Aztán Mókus következett.

- Három! – mutatta Mókus a dobókockán a pöttyöket, és felrakott a várra egy pirosat, egy kéket meg egy zöldet.

Mókus után Nyuszi, Nyuszi után Vaddisznó, Vaddisznó után Kicsimackó dobott és épített. A vár egyre csak színesedett, emelkedett és terebélyesedett. És amikor a dobókocka hatost mutatott, leborult, összeomlott, de senki sem szomorkodott! Mert Kicsimackó újra dobott.

A piacon

Kicsimackó és mackómama kimentek a piacra. A bableveshez kerestek tarkababot, sárgarépát és zellert. A bevásárlás hamar megvolt, de Kicsimackó még kíváncsiskodott. Meg akarta nézni az összes portékát, ami csak a piacon volt.

– Vegyünk ilyen is! – mutatott a lencsére. – És ilyen is! – húzta mackómamát a dióhoz. – És ebből is! – tapogatta meg a krumplit.

– Hát jó – egyezett bele mackómama. – A lencse jól jön főzeléknek, a dió végül is fogytán van a kamrában, és a krumplis pogácsának mackópapa biztos örülne, hisz az a kedvence.

Mackómama mindenből vásárolt, de Kicsimackó tovább válogatott.

– És még mézet is vegyünk a csuporba, lekvárt a rizsfelfújtbá, sajtot csak úgy rágcsálni, meg egy szép sütőtököt, töklámpást csinálni!

A kosár tele lett. Dugig tele! Kicsimackó elégedetten szökdécselt. Már ugrált is volna hazafelé, de a sarkon megállt, mert mackómama nem követte. Csak állt a piac közepén, és nem mozdult egy tapodtat sem. Kicsimackó visszafordult mackómamához, és rásandított a dugig tömött kosárra.

– Segítsek?

Mackómama biccentett, aztán megmarkolták Kicsimackóval a kosár fülét, és a sajtot rágcsálva hazabillegtek.

Unatkozás

Kicsimackó unatkozott. Nagyon unatkozott. Fel-alá sétálgatott a kertben, és hangosan sóhajtozott. Mackómama málnatöveket ültetett a kerítés mellé, mackópapa kisbaltával aprította a maradék tűzrevalót. Kicsimackó hol az egyikükhöz cammogott, hol a másikukhoz ballagott, hogy mindenhol sóhajtson egy nagyot.

– Úgy unatkozom! Hjjaj, de unatkozom!

– Talicskázd be a házba a tüzelőt! – mondta mackópapa.

– Locsold meg a málnatöveket! – ajánlotta mackómama, de Kicsimackónak semmihez sem volt kedve. Csak sóhajtozni. Meg unatkozni.

– Úgy unatkozom! Hjjaj, de unatkozom!

– Tudod, mit? – szölt mackómama. – Sétálj egyet az unatkozással!

Kicsimackó meglepődött mackómama tanácsán. De azért sétálni kezdett az unatkozásával. Először a földet rugdosta, aztán egy kavicsot. Be a gödörbe, ki a gödörből. Be a gödörbe, ki a gödörből. Azután meglátott egy méhecskét, aki a tócsában evickélt. Kicsimackó fogott egy botot, hogy kisegítse onnan, és ha már a bot vége vizes volt, rajzolt vele egy nagy szilvás gombócot. Végül pedig felszaladt a kisdombra, lehasalt, mint egy palacsinta, és onnan gurult-gurult, egészen a domb aljáig. Ott aztán felállt, és leporolta magát:

– Most már kiunatkoztam magam!

Krokodil a szőnyegen

Mackópapa a könyvespolcot takarította. Egymás után vette le a könyveket, lepörölte, és visszarakta tisztán a polcra. Kicsimackó a szoba másik felében játszott. Dugó néni és Dugó bácsi viharba keveredtek a tengeren. A hajó egy csésze volt, azt dobálták a hullámok.

– Segítsééég! – sikította Dugó néni.

– Kapaszkodj! – zúgta Dugó bácsi.

– Jaaaj! – kiáltották mindketten, mert egy nagy hullám felborította őket, és a vízbe estek.

– Nem tudok úszni! – jajveszékelt Dugó néni.

– Kapaszkodj belém! – harsogta Dugó bácsi.

A nagy viharban Dugó néni és Dugó bácsi egyre hangosabbak és hangosabbak lettek. Kicsimackó úgy süvöltözött, hogy alig lehetett kibírni egy szobában vele. Mackópapa nem is bírta tovább.

– Nézd, mit találtam! – kiáltott bele a rivalgásba.

– Mit? – úsztatta el Dugó nénit messze Dugó bácsitól Kicsimackó.

– Egy könyvet a Nílusról.

– Mi az a Nílus? – borította fel a hajót Kicsimackó. – Jaaaj!

– A Nílus egy folyó! – kurjantotta bele a jajongásba mackópapa.

– A folyók unalmasak! – viharkodott tovább Kicsimackó. – A tenger! A viharos tenger, az valami!

– De a Nílusban krokodilok laknak! – próbálkozott mackópapa.

– Krokodilok? – nézett fel végre Kicsimackó.

– Nílusi krokodilok! – szusszant bele a karosszékre mackópapa. – Gyere, megmutatom!

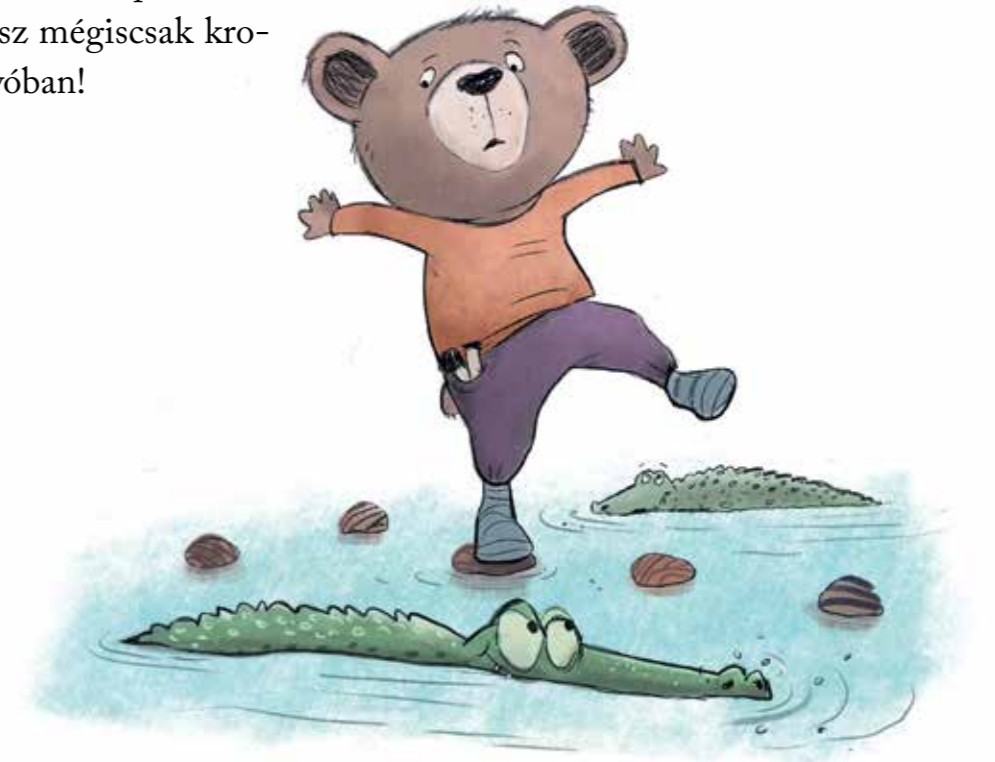
Kicsimackó a zsebébe dugta Dugó nénit és Dugó bácsit, hogy behuppanjon mackópapa ölébe megnézegetni a könyvet a krokodilos folyóról, de váratlanul megtorpant.

– Nem tudok odamenni! – mutatott a szőnyegre.

Mackó papa felhúzta a szemöldökét.

– A Nílus miatt! – magyarázta Kicsimackó.

Mackó papa összegombócolt zoknikat gurított a szőnyegre. Kicsimackó lépésről lépésre kelt át rajtuk a túlpartra. Óvatosan, nehogy beleessen, hisz mégiscsak krokodilok vannak a folyóban!

Az új esernyő

Egy szivárványos esernyő repkedett a kertben. Felrepült, aztán lerepült. Felrepült, lerepült. A fogantyúján Kicsimackó lógott. A fatuskóról ugrándozott fel-le, fel-le, és várta, hogy eleredjen az eső. Három napja kapta az esernyőt, azóta várja, hogy essen, de hiába.

- Mikor esik már? – kérdezte mackóapától.
- Ha beborul.
- Mikor borul már be?
- Ha a szél idefújja az esőfelhőt.

Kicsimackó szaladgálni kezdett az esernyőjével, hogy felborzolja a szelet. Ide-oda, ide-oda, amíg ki nem lógott a nyelve. De az ég tiszta maradt. Akkor énekelni kezdett. Először az óvodai esős dalokat, és amikor elfogytak, mindenfélét kitalált, hosszú, végeláthatatlan esőcsalogatókat:

Essél, eső, essél már, esernyőmön kopogjál, Kicsimackó nagyon vár!

De csak nem esett.

Egészen sötét volt már, amikor Kicsimackó bement. Lógó orral, lógó esernyővel. Mackómama a fürdőszobába terelgette bánatos, kicsi bocsát. Beültette a fürdőkádba, megeresztette a zuhanyt, és kinyitotta Kicsimackó szivárványos esernyőjét. Az eső csak úgy kopogott!

Sárgánymama

Mackómama sürgött-forgott egész délelőtt, elfáradt. Lepihent a fotelben.

– Behunyom a szemem pár percre – mondta Kicsimackónak –, addig te játssz valamit csendesen!

– Ne aludjál, mama! – kiáltott Kicsimackó.

– Nem alszom, csak egy kicsit pihenek – felelte mackómama.

– Ne aludjál – rémült meg Kicsimackó –, nem akarok egyedül lenni!

– Itt leszek veled, de egy kicsit muszáj becsuknom a szemem.

Kicsimackó toporzékolni kezdett.

– Ne aludjál, ne aludjál! – óbégatta hangosan.

Mackómama felállt. Elcammogott az ajtóhoz, kivette a zárból a kulcsosomót, behozta a szobába, megcsörgette, aztán bedugta a fotel alá, és azt mondta:

– A sárkány kincsei a ládikába vannak bezárva. Ráült a kulcsokra, hogy amíg alszik, valaki meg ne kaparintsa! – Azzal visszahuppant a fotelbe, és mélyen szuszogni kezdett.

Kicsimackó körbetekintett a szobában. Aztán lehasalt a szőnyegre, mászni kezdett, és körbelopakodta a fotelt. Csendben, halkán, hogy a sárkány meg ne hallja! Majd közelebb sompolygott, és bedugta a mancsát a fotel alá. Ott volt a kulcsosomó! Pont ott, ahová a sárkány bedugta! Kicsimackó megmarkolta, hogy kihúzza. A kulcsosomó megcsörrent! A sárkány felébredt! Kilesett a szempillái alól! Kicsimackó uzsgyi, hogy le ne fülelje, visszahúzta a mancsát,

és az asztal alá bújt. Ott kucorgott egészen addig, amíg a sárkány mélyen nem szuszogott megint. Akkor aztán lopakodott, ólálkodott csendben, halkán, hogy újra megszerezze a kulcsosomót.

Most nincs kedvem!

Kicsimackó nagyon elfoglalt volt. Dugó néninek új száját rajzolt, mert a régi lekopott. Dugó bácsira sálát tekert fonalból, hogy ne fázzon. Aztán bukfencezett az ágyon, hempergett a szőnyegen. Mackómama sürgött-forgott a házban. Főzött, mosott, pakolászott.

- Gyere, segíts kikeverni a habarást! – kérte kicsi bocsát.
- Most nem! – kiáltott vissza Kicsimackó. – Nem érek rá! – És húzott Dugó nénire egy hosszú vonalat.

Később így szólt mackómama:
– Teregessünk ki, elkészült a mosás!
– Most nincs kedvem! – vágta rá Kicsimackó, és Dugó bácsi nyakára rátekert még egy nyaláb fonalat.

Aztán azt dörmögte mackómama:
– Törjük meg a diót!
– Majd később! – legyintett Kicsimackó, és bukfencez-
ni meg hemperegni kezdett.

Mackómama hiába szólt, kért, dörmögött, Kicsimackó fittyet hányt rá. Csak játszott, bukfencezett és hempergett. Játszott, bukfencezett és hempergett.

Csengettek. Kétszer is! Kicsimackó felkapta a fejét. Ki lehet az?

- Majd kinyitom én! – rontott ki a szobából.
- Beleugrott a cipőjébe, és odaszaladt mackómamához, hogy a fűzöt kösse be.
- De mackómama megrántotta a vállát.
- Majd később, most nincs kedvem!

Piff-paff-puff!

Kicsimackó az asztalnál hadonászott a kiflivel.

- Piff! – lőtt egy nagyot a málnalekvárra.
- Puff! – puffantott a tükörtojásra.
- Ratata! – tüzelt a paradicsomok közé.
- Inkább a hasadat tömd! – kérte mackómama.

Kicsimackó belemártotta a lekvárba a kifli végét. Harapott egy falatot, és újra meghúzta a ravaszt.

- Piff! Paff! Puff! – durrantott bele a lyukacsos sajtba.
- Ne játssz az asztalnál! – dörmögte mackópapa.

Kicsimackó két falásra betömte a kiflijét, de továbbra is lövöldözhetnékje volt. Így hát felmarkolt egy hegyes paprikát, és amíg mackómama és mackópapa befejezte a reggelit, ő végigpufogtatta a konyhát. Aztán lődözött a bögrével, miközben mackópapával leszedték az asztalt, kardozott a kenőkéssel, mialatt mackómamával elmosogatott, és amikor már minden a helyén volt, előrenyújtotta a mutatóujját, és úgy masírozott.

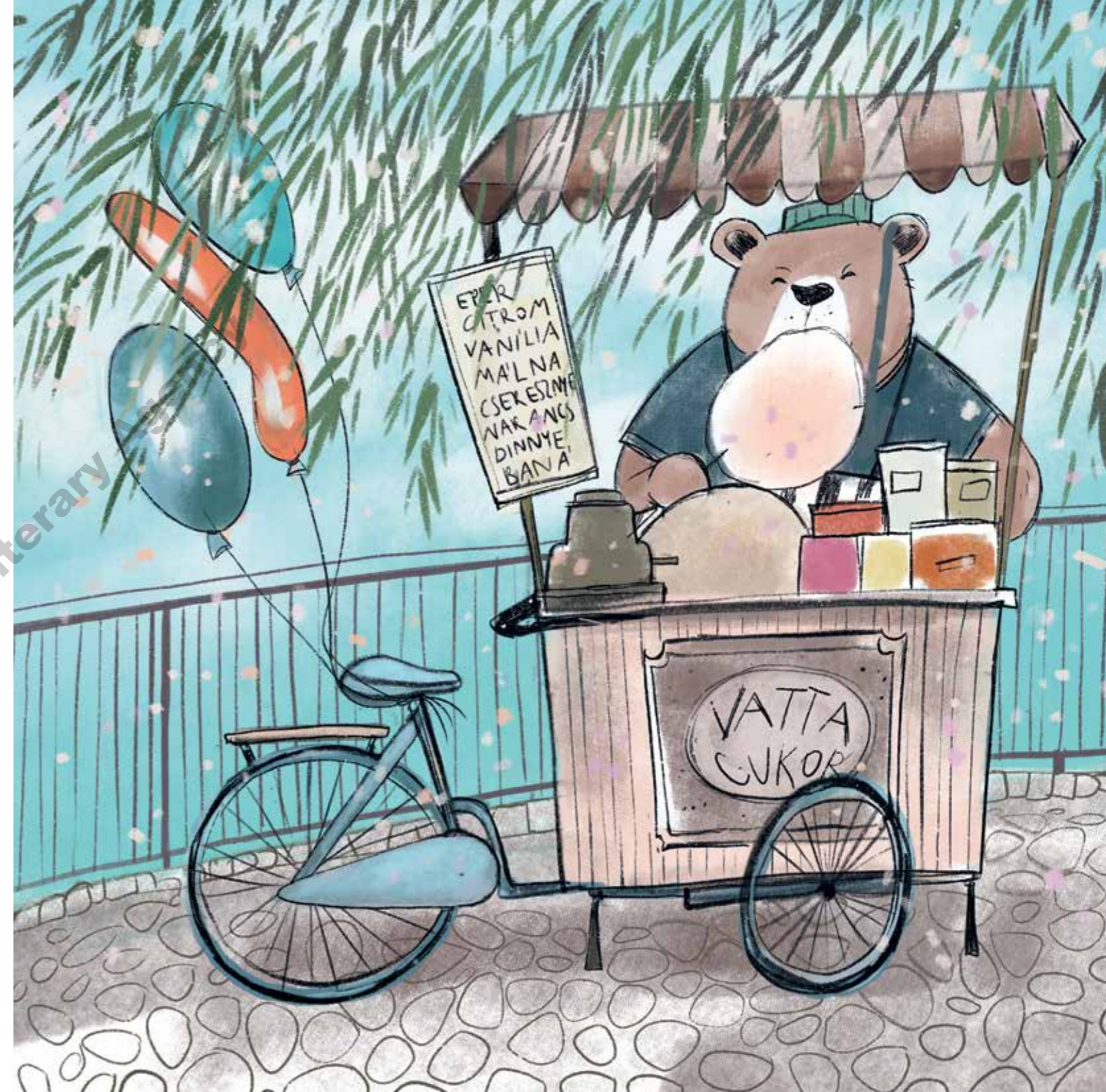
- Piff! Paff! Puff!

Vattacukor

Kicsimackó sóvárogva nézte a boltos nénit: mennyi mindene van! Sok-sok keksz, csokis és mazsolás, paradicsomja és sütőtökje, hűtője tele tejjel, joghurttal, tejföllel, egy egész polcnyi tésztája és málnaszörpje. A piacon áhítózza figyelte, hogy tyúkanyó kosara tojással van tele, mókus bácsi zsákja mogyoróval tömve. A péknél nagyot nyelt a cipők láttán, és hiába kerülte el a kaptárt, a méz illata a nyomában járt.

Kicsimackó elgondolkodott. Aztán töprengett. Tanakodott. Nagyon törte a buksiját! Végül bukfcenezett egyet, hempergett egyet, és nagy vidáman odatoppant mackómama elé.

- Megmondjam, mi leszek, ha nagy leszek? – kérdezte tőle.
- Erdész, mint a papád? – találgatott mackómama.
- Nem-nem! – somolygott Kicsimackó.
- Akkor csipkeverő, mint a mamád? – De Kicsimackó a fejét rázta.
- Kalaposmester, mint a nagypapa? Vagy lekvárfőző, mint a nagymama? – próbálta kitalálni mackómama, de Kicsimackó mindenre a buksiját csóválta.
- Hát akkor mi leszel, kicsi bocsom? – kérdezte újabb ötlet híján mackómama.
- Vattacukoráros leszek! – húzta ki magát büszkén Kicsimackó. – Lesz majd epres vattacukrom és citromos, vaníliás és málnás, cseresznyés és narancsos, dinnyés és banános! Egész nap csak vattacukrot eszem! Nyamm!

Lopika

Mackómama táskája a kabátok mellett lógott a fogason. Benne a becsukhatós tükörrel, a csomagos törülközővel és a pénztárcában csörgő pénzecskékkal. Mackómama már sokszor megengedte, hogy Kicsimackó kipakolássa-bepakolássa a táskáját, de Kicsimackó most titokban akarta!

Odalopózott a táskához, óvatosan kihúzta a cipzárját, és kivette belőle, ami a mancsába akadt. A pénztárca megcsörrent az aprópénztől. Kicsimackó gyorsan szétpattintotta a patentját, és kicsent belőle két pénzérmét. Egy aranyosan csillogót meg egy ezüstöt, majd két szerzeményével lélekszakadva beviharzott a szobájába. Jókedvében meghempergett, aztán a pénzecskéket markába szorítva, ugrándozva szökdécselte körbe-körbe a szőnyeget. Még bukfencezett is! Végül elrejtette a kincsét a sarokba, és alaposan betemette fakockákkal, hogy csak az ő titka maradhasson. Utána játszott. Dugó nénivel és Dugó bácsival. Vonatsínt épített és állomást, postával, újságossal és cukrászdával. Ám a nagy építkezés közben a gondolatai egyre csak a pénzecskékhöz kanyarodtak. A pénzecskékhöz, amik a sarokban lapulnak, mert kivette őket mackómama táskájából. Az ő kedves mamuskája táskájából! Méghozzá titokban!

Mackómama kukkantott be váratlanul a szobába.

– Tudod, mire gondoltam? – kérdezte vidáman. – Meghívlak a cukrászdába, gyere, nyaljunk el egy fagyaltot kettesben!

Kicsimackó nagyot nyelt. Aztán odaugrott a sarokba, kikotorta a fakockák alól az aranyosan csillogó és ezüstös pénzecskéket, és izzadt tenyerén mackómama orra alá nyújtotta őket.

– Inkább én hívlak meg téged! – brummogta rekedten.

– No lám! – nézett nagyot mackómama. Először a két pénzérmére, azután Kicsimackó lesütött szemére. – Rendben – mondta –, akkor hívj meg te engem. De nagy fagyaltot kérek!

Fogócska

Kicsimackó és mackómama kettesben ballagtak haza az óvodából.

– Mama, én miért nem vagyok mókus? – kérdezte Kicsimackó.

– Mert egy medvemamának és egy medvepapának csak kismackója szület-
het – magyarázta mackómama.

– Pedig ha mókus lennék – áhítozott Kicsimackó –, a fák tetején ugrálnék!

– Így, hogy mackó vagy – mondta mackómama –, a földön tudsz ugrálni, jó nagyokat!

Kicsimackó ímmel-ámmal átlendült egy tócsán, aztán sóvárgott tovább.

– Ha nyuszi volnék – sóhajtott nagyot –, cikcakkban szaladhatnék, és sosem kapna el a fogó...

– A mackók a cikcakk helyett átfutnak bokron, bozóton, mindenben! – szólt bátorítón mackómama, de Kicsimackó csak az orrát lógatta.

– Vaddisznó azt mondta, hogy nekem nincs agyaram – panaszkodott mackómamának.

– Miért, van? – kérdezte mackómama.

– Hát nincs. De vaddisznó azt mondta, akkor nem vagyok erős.

– Neked a mancsod erős – felelte mackómama, és szembefordult Kicsimackóval. – Olyan erős, de olyan, hogy akár engem is elbírnál, ha akarnál!

Kicsimackónak felderült az ábrázata.

– Akkor elkaplak, mama! – kiáltotta.

Mire mackómama futásnak eredt. Futott, szaladt, ahogy csak a lába bírta! Kicsimackó pedig utána! Átugrott tócsákon, keresztülrontott bokrokon, csörtetett és robogott, míg el nem kapta mackómamát. Akkor aztán két erős mancsával átkarolta, és azt kiabálta:

– Megvagy! Most te leszel a fogó!

Gombolyag

Mackómama meleg pulóvert kötött mackópapának. A régi már úgy elveslett, hogy nem lehetett megjavítani. Amíg mackómama a kötőtűkkel csattogott,

Kicsimackó egy gombolyaggal játszott. Először elgurította a konyhába. Azután mackópapának dobálta. Végül ide-oda rugdosta a szobában, amíg a gombolyag szála ki nem szabadult, és a fonál egészen le nem gombolyodott. Amikor a gombolyagon már nem volt semmi érdekes,

mert már nem is gombolyag volt, csak egy összevissza kuszálódott fonálhalom, Kicsimackó magára hagyta. Már indult volna, hogy valami más szórakozást találjon magának, amikor mackómama motringja elfogyott.

- Kérem a gombolyagom! – szólt oda Kicsimackónak.
- Tessék, itt van – mutatott Kicsimackó a földön heverő kupacra.
- Úgy kérem, ahogy odaadtam – mondta mackómama.

Kicsimackó letérdelt a padlóra, felnyalábolta az ide-oda tekergőző fonalkígyót, és mackómama ölébe halmozta.

- Így nem tudok vele kötni, ahhoz fel kell gombolyítani!

Kicsimackónak lehervadt a kedve.

- Felgombolyítani? Abban mi az érdekes?

De akkor mackópapa a könyvespolc sarka felé mutatott. Egy pók lengedezett ott. Láthatatlan fonálon ereszkedett lefelé. Mackópapa alá tette Kicsimackó mancsát, mire a pók félúton megállt, és spurizni kezdett felfelé.

- Ezt hogy csinálja? – ámult Kicsimackó.

– Felgombolyítja a fonalat – emelte mackópapa Kicsimackót a magasba, hogy jobban láthassa, ahogy a pók megérkezik a hálójába.

Aztán Kicsimackó szaladt, hogy megkeresse a fonál végét. Mackómama egy szép, nagy gombolyagot kapott.

Korcsolyázás

A mackócsalád téli álmra készülődött. Megtöltték a hasukat, megvetették águkat, alaposan megmosták a fogukat, és mire a pizsamára került a sor, már nagyon, de nagyon laposakat pislogtak. Ám akkor Mókus megzörgette az ablakot.

– Kicsimackó! – kurjantott be rajta. – Gyere korcsolyázni, befagyott a tó!

– Már ágyban vagyunk! – kukkantott ki mackómama az ablakon.

– És innen tavaszig ki sem bújunk! – ásította mackópapa.

Egyedül Kicsimackónak pattant ki a szeme.

– Én nem vagyok álmos! – ugrott ki az ágyból. – Én korcsolyázni akarok!

Hiába mondta mackómama, hogy a medvék télen nem korcsolyáznak, hanem alszanak, hiába bizonygatta mackópapa, hogy nincs is korcsolyájuk, és különben sem tudnak korcsolyázni, Kicsimackó hajthatatlan volt.

– De én tudok! – toppantott. – Én igenis tudok!

Így hát a mackócsalád kikászálódott az ágyból, sálát tekertek a nyakuk köré, és elindultak a befagyott tóhoz. Sok-sok gyerek korcsolyázott rajta. Mókus körbe-körbe, Nyuszi cikázva, Vaddisznó a havat túrta, Bagoly pedig álmosan pislogott, mert ő is inkább aludt volna. Kicsimackó kölcsönkapott egy korcsolyát, de amikor a jégre lépett, puff!, elesett. Aztán nagy nehezen feltápáskodott, de akkor megint zutty!, elvágódott. Hiába próbált siklani a jégen, mint a többiek, a korcsolya folyton kicsúszott alóla. Zutty! Puff! Bumm!

– Csúszik! – brummogta Kicsimackó szipogva, de Mókus incselkedett vele.

– Kapj el, kapj el!

Akkor mackópapa letekerte a nyakából a sálát, Kicsimackó mellkasára fűzte, a két végét jól megmarkolta a háta mögött, és ő is rálépett a jégre. Kicsimackó pedig felegyenesedett, beledőlt a sálba, és nekilódult, hogy elkapja a barátját. De elkapta Nyuszit, és még Vaddisznót is! A Bagoly csak úgy huhogott utána: „huhú!”

Alvás

Mackópapa befejezte a mesét. Mackómama betakargatta kicsi bocsát, megpuszilgatta a buksiját, és a fülébe suttogott.

– Alszik már Mókus fenn az odúban...

– Azt is mondd – kotyogott közbe Kicsimackó –, hogy maga köré hajtotta a bolyhos farkát!

– Mókus maga köré hajtotta a bolyhos farkát – duruzsolta mackómama –, becsukta a szemét, és fenn az odúban szundikál. Nyuszi megvetette az üregben a vackát, magára húzta levéltakaróját, és már csicsikál...

– Nem csicsikál – karattyolt közbe megint Kicsimackó –, csucsukál!

– Csucsukál – susogta mackómama halkán, és így folytatta: – Vaddisznó kényelmes gödröt túrt magának, beletepedett, és mélyen hortyog már.

– Horkol! – vihogott fel Kicsimackó. – A vaddisznó horkol!

– Ssss – csitította Kicsimackót mackómama –, minden barátod alszik már, te is szunyókálj!

Kicsimackó markába zárta Dugó nénit és Dugó bácsit, azzal a jobb oldalára fordult. Aztán a bal oldalára. Aztán a hasára, majd kis idő múlva a hátára.

– Mama! – szólalt meg a sötétben. – De miről álmodjak?

Mackómama nagyot ásított.

– Álmodj a tavaszról! – rebegette félálomban.

– Az unalmas!

– Akkor – hunyta be a szemét mackómama – álmodj a korcsolyázásról...

Kicsimackó átgondolta a dolgot, de aztán újra tudakolózott.

– Mama, a Vaddisznó miről álmodik?

– Háááá... – ásítózott mackómama – a Vaddisznó makkról álmodik – mondta.

Kicsimackó elcsendesedett. Megmarkolta Dugó nénit, Dugó bácsit, azzal a jobb oldalára fordult. Aztán a balra. Aztán a hasára, majd kis idő múlva mégis inkább átfészkelődött a hátára.

– Én mézről fogok – jelentette be elégedetten. – Én a mézről álmodok!

Tartalom

Kelj fel, Jancsi!	·	4
Pizsama	·	6
Szeretsz engem?	·	8
Gyúrom a tésztát	·	10
Úton-útfélen	·	12
Nagymama	·	14
Jobb tappancs	·	16
Összevissza vár	·	18
A piacon	·	20
Unatkozás	·	21
Krokodil a szőnyegen	·	22
Az új esernyő	·	24
Sárkánymama	·	26
Most nincs kedvem!	·	28
Piff-paff-puff!	·	31
Vattacukor	·	32
Lopika	·	35
Fogócska	·	37
Gombolyag	·	40
Korcsolyázás	·	42
Alvás	·	44

© Orchard Literary Agency

© Orchard Literary Agency